

kort at nævne dette. Der var den Gang et Mindretal af Kommissionen bestaaende af konservative og socialdemokratiske Medlemmer, subsidiært tiltraadt af de radikale Medlemmer, som havde den Opfattelse, at Direktørstillingen i Udenrigsministeriet første Gang burde besættes med en Mand, som særlig repræsenterede det økonomiske, erhvervspolitiske Hensyn, og stillet overfor Indvendinger om, at Direktørstillingen jo ogsaa stillede andre meget betydelige Krav, nemlig med Hensyn til Beherskelse af Folkereetten, fremkom dette Mindretal med et Forslag om at supplere en Direktør af denne Type med en Raadgiver i Folkeret.

Et Flertal vilde stille Ministeren frit i Valget af Direktør og betonedede meget stærkt, at Direktøren skulde have et indgaaende Kendskab til Folkereetten. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse en Passus i Betænkningen, hvor det hedder: „Hvad de i Forbindelse med Folkenes Forbund staaende Spørgsmaal angaar, vil de dels være af politisk Art, dels kræve et almindeligt, men grundigt Kendskab til Folkereetten; kun derigennem vil Direktøren have Betingelse for at kunne følge dens Udvikling og for at kunne lede det Arbejde i Udenrigsministeriet, som vil fremkaldes af Danmarks Bestræbelser for sammen med andre Lande at uddybe og udforme Folkereetten og gøre Forbundet saa effektivt som muligt“.

Det var naturligt fra Mindretallets Side at stille et Forslag om at supplere en erhvervspolitisk Direktør med en saadan højt normeret Embedsmand som Raadgiver i Folkeret. Det var ikke saa konsekvent fra Flertallets Side, der vilde have en Direktør, som efter gammel Type beherskede Folkereetten, at stille Forslaget. Senere, da man naar til det paagældende Afsnit i Kommissionsbetænkningen, stilles Forslaget, uden at der ses at være gjort Reservationer gældende. Det var ikke konsekvent fra Mindretallets Side ikke at tage Reservationer, men formentlig maa Mindretallet have haft det Indtryk, at den kommende Direktør for Udenrigsministeriet kun kunde blive en Mand af erhvervspolitisk Støbning, og har derfor overhovedet ikke regnet med den anden Eventualitet, thi saa maatte man subsidiært have stillet

det Forslag, at en saadan Post ikke oprettedes.

Oprettelsen af Posten som Raadgiver i Folkeret er for den, der vil læse Kommissionsbetænkningen af 1919—21 nøjagtigt og omhyggeligt igennem, et typisk Vidnesbyrd om, hvorledes i den af Højkonjunkturen prægede Tid en saa højt normeret Post blev til, og da man — og det er hele Udvalget enigt om — ikke kan anerkende, at saadanne Forhold fortsat gør sig gældende, har vi enstemmigt ment at maatte indstille, at ved Udgangen af Marts 1929 vil denne Post være at nedlægge, og Ministeriet maa se ad anden Vej at erhverve sig den fornødne folkeretslige Vejledning.

Det forekommer mig ogsaa, at den stærke Argumentation for, at denne Form og just denne Form for folkeretslig Vejledning skal bevares, i nogen Grad er en Understregning af et Slags testimonium paupertatis, et Slags Armodsvidnesbyrd for Ministeriets øvrige Embedsmænd paa dette Omraade. Det er selvfølgelig ikke Udenrigsministerens Mening at give Udtryk for noget saadant, langtfra, det ved jeg vel, men det maa paa Folk udenfor nødvendigvis komme til at virke saadan.

Jeg skal med denne Motivering endnu en Gang anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Udenrigsministeren (Moltesen): Jeg skal fatte mig i stor Korthed. Med Hensyn til Divergensen mellem Administrationskommissionens Standpunkt og Folketingsudvalgets, som den ærede Ordfører nu talte om, idet han mente, at vi i Ministeriet var forpligtet til at rette os efter en enstemmig Indstilling af Folketingsudvalget, ikke efter Administrationskommissionens Opfattelse, maa jeg blot sige, at det er saa meget lettere for Udenrigsministeriet at gøre det, som Udenrigsministeriet helt og holdent er enigt med Udvalget i denne Henseende. Jeg fremhævede blot, at paa det Punkt havde Udvalget taget en anden Stilling end Administrationskommissionen, som det jo ellers, som jeg udtrykte mig, paa andre Punkter var bjergtaget af.

Nu blev der talt saa meget af den ærede Ordfører om, at Tjenestemændene i Uden-